

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: DEN HELLIGE ÅND

✘ HVA DEN FRELSENDE TRO IKKE ER

✘ JOSVA 9 - EN LISTIG FIENDE

✘ JEG VAR DØD, MEN JESUS BLE
MITT NYE LIV

«Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av mitt
og forkynne det for dere.»

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Adobe Stock (s. 1, 15, 16, 21, 30)
Pixabay (s. 2, 9, 15, 21, 26, 29, 32), Ingar Gangås (s. 11, 13),
Freepik (s. 18, 16, 22), Jan van't Hoff (s. 5).
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 60

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk konotonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk konotonummer:
7604 1734369

www.nll.no

INNHold *mai*

Leder: Den hellige ånd Av Finn-Widar Knutzen	3
Den hellige ånd Av Arne Helge Teigen	4
Jeg tror på Den hellige ånd Tredje trosartikkel	4
Den hellige ånd er sann Gud Fra den athanasianske trosbekjennelse	5
En avgjørende villfarelse om Guds ånd Av Aksel Valen-Sendstad	6
Den hellige ånd gjør oss hellige, men menneskets ånd vil gjøre seg selv hellig Av Aksel Valen-Sendstad	8
Jeg var død, men Jesus ble mitt nye liv Intervju med Paulino Huilcca av Ingar Gangås	11
Luthersk kristendom er nådemiddelkristendom Av Jan Bygstad	14
Hva den frelsende tro ikke er Av Øivind Andersen	17
Bønn ut fra Jer 32:40	22
Bibellærer og teknisk rådgiver - John Peder Samdal Av Dag Rune Lid	23
Josva 9 - «En listig fiende» Av Martin Fjære	27
Sommerens leirer	30
Møtekalender	31
Er du født på ny? Av Carl Olof Rosenius	32

Den hellige ånd

Den hellige ånd er den ene av de tre personene i Gud. Gud er én. Og det er bare én sann Gud. Denne ene, sanne Gud er en treenig Gud. Faderen og Sønnen og Den hellige ånd – en sann Gud fra evighet til evighet.

Den hellige ånd er fra evighet, og har vært med hele tiden opp gjennom historien.

Pinsedag er derfor ikke en nyhet når det gjelder Den hellige ånd. Men etter at frelsen var fullbrakt ved Jesus, skulle dette evangelium forkynnes til verdens ende. Nå skulle alle folkeslag, uten forskjell, få høre frelsesbudskapet. Alle skulle innbys til det himmelske bryllupet.

Den hellige ånd skulle komme og vitne om Jesus. Ja, han skal overbevise om synd, om rettferdighet og dom (Joh 16:8). Språkunderet pinsedag var ikke tungetale som ingen forstod. Tvert imot. Det var tale som ble forstått av alle. Apostelgjerningene 2:6ff forteller:

«De ble forvirret fordi de hørte dem tale enhver på sitt eget språk. De ble helt ute av seg av undring og sa: Er ikke alle disse som taler, galileere? Hvordan kan det da gå til at hver av oss hører vårt eget språk, det som vi er født i, vi partere og medere og elamitter, vi som bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, Pontus og Asia, Frygia og Pamfylia, Egypt og områdene i Libya mot Kyréne, og vi tilreisende fra Roma, både jøder og tilhengere av jødernes tro, kretere og arabere – vi hører dem tale om Guds store gjerninger på våre egne språk!»

Apostlene forkynte Guds ord til hele denne flokken. Ved Den hellige ånd traff budskapet hjertene – det stakk dem i hjertet – så de kom i nød. De spurte etter frelse, og omvendelse og syndenes forlatelse ble forkynt i Jesu navn. De som nå tok imot Ordet, ble døpt. Og den dagen ble omkring tre tusen sjeler lagt til menigheten.

Den hellige ånd ble gitt til alle som kom til troen. Ja, alle Guds barn har Den hellige ånd. «Men om noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke Kristus til.» (Rom 8:9) Og dette gjelder uavhengig av rase og avstamning, jøde eller greker, trell eller fri, mann eller kvinne. Profetien hos Joel (kap 3) – «jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød» - ble oppfylt denne dagen, noe som betyr at frelsens vei er åpen for alle på hele jorden!

Slik gikk Jesu ord i Joh 15:26 i oppfyllelse. Jesu sa: «Når Talsmannen kommer, han som jeg skal sende dere fra Faderen, sannhetens Ånd som utgår fra Faderen, da skal han vitne om meg.»

Denne Åndens gjerning fortsetter ved Guds ord. Det er et kjennetegn ved Ånden, og et peilemerke på Åndens nærvær, at han knytter mennesker til Jesus som Frelser og Herre. Det er Jesus som blir stor. Menneskene blir klar over sin egentlige, fortape stilling uten Kristus. Og så blir Jesus og hans fullbrakte frelse hjertets skatt og nye sang.

DEN HELLIGE ÅND

Av Arne Helge Teigen

Fra tid til annen blir det sagt at det tales for lite om Den hellige ånd blant kristne. Fra en side sett kan det være noe berettiget i denne kritikken. Det må i alle fall være rett å si at man blant kristne kan støte på en manglende forståelse, både av hvem Den hellige ånd er, og av hva hans oppgaver går ut på.

Den hellige ånd er en av de tre personene i Gud. Som Faderen og Sønnen er han allmektig, allestedsnærværende og allvitende. I så måte har han del i samme vesen og de samme egenskaper som Faderen og Sønnen. Den hellige ånd omvender mennesker, han gir dem troen på Jesus Kristus, frelsens gave, og han skaper nytt liv i de som tror. I tillegg fører Ånden de som tror på Jesus

Kristus sammen i det kristne fellesskap (menigheten).

Det kan tales om en form for fordeling av oppgaver mellom de tre personene i Gud. Faderen er den som tar initiativet og planlegger skapelse og frelse. Sønnen er den som fullfører både skaperverk og frelsesverk. Den hellige ånds oppgave er å gi mennesker del i den frelse som Jesus har gjort ferdig og å skape et nytt liv i de som kommer til tro på Jesus (Joh 14:16, 16:7, 16:14). Hva Den hellige ånds gjerning består i, kommer på konsentrert måte til uttrykk i Luthers forklaring til tredje trosartikkel.

Sakset fra *Innføring i kristen tro*.

FMH-forlaget.

Satt sammen av red.

JEG TROR PÅ DEN HELLIGE ÅND

Den tredje trosartikkel

Jeg tror på Den hellige ånd,
en hellig, allmenn kirke,
de helliges samfunn,
syndenes forlatelse,
legemets oppstandelse
og det evige liv.

Martin Luthers forklaring:

Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham, men Den hellige ånd har

kalt meg ved evangeliet, opplyst meg ved sine gaver, helliggjort og bevart meg i den rette tro, likesom han kaller, samler, opplyser og helliggjør hele kristenheten på jorden og holder den fast hos Jesus Kristus i den rette, ene tro. I denne kristenhet gir han hver dag meg og alle troende full tilgivelse for all synd, og på den ytterste dag vil han oppvekke meg og alle døde, og gi meg og alle som tror på Kristus et evig liv. Det er både visst og sant.

DEN HELLIGE ÅND ER SANN GUD

Fra den athanasianske trosbekjennelse

Og dette er den felles kristne tro, at vi ærer én Gud i Treenigheten og Treenigheten i enheten i det vi hverken blander sammen personene eller deler vesenet.

For én person er Faderen, en annen Sønnen, en annen Den hellige ånds. Men Faderens og Sønnens og Den hellige ånds guddom er én, herligheten er like stor, majesteteten like evig.

Slik som Faderen er, slik er Sønnen, slik er også Den hellige ånd.

Uskapt er Faderen, uskapt er Sønnen, uskapt er Den hellige ånd.

Umåelig er Faderen, umåelig er Sønnen, umåelig er Den hellige ånd.

Evig er Faderen, evig er Sønnen, evig er Den hellige ånd.

Og likevel er det ikke tre evige, men én evig, likesom det ikke er tre uskapt, heller ikke tre umåelige, men én uskapt, og én umåelig.

På samme måte er Faderen allmektig, Sønnen allmektig, Den hellige ånd allmektig, og likevel er det ikke tre allmektige, men én allmektig.

Slik er Faderen Gud, Sønnen Gud, Den hellige ånd Gud, og likevel er det ikke tre guder, men én Gud.

«Pentecost, the outpouring of the Holy Spirit» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

EN AVGJØRENDE VILLFARELSE OM GUDS ÅND

Av Aksel Valen-Sendstad

INGEN UKLARHET

Det er for det første viktig at vi blir klar over at det ikke er annet enn en inngrodd og meget seiglivet villfarelse å tro at Guds ånd og hans gjerning er noe uklart og uanskelig. Denne tankegang er egentlig fordervelig, og den fordrer også kristenlivet. For saken er jo den at når et så avgjørende trosanliggende blir holdt for å være uklart, da må nødvendigvis også vår tro og vårt kristenliv bli preget av denne uklarhet. Og det er det vi gjerne opplever i dagens situasjon.

Det er ødeleggende for oss som kristne og for vårt samfunn med Gud. For Guds ånd er jo ifølge Luthers forklaring til den tredje artikkel:

«Han som både kaller oss til troen på Kristus, opplyser oss og omvender oss, og som holder oss oppe hos den ene og sanne Gud til det evige liv.»

Så dersom det er noen uklarhet vedrørende Guds ånd og hans gjerning, så må det nødvendigvis bli skjebnesvangert både for troen, kristenlivet og vårt evige håp.

IKKE I VÅR EGEN ÅND

Dernest er det en like stor villfarelse å tro at Guds ånd kan oppsøkes, finnes eller utforskes av den menneskelige ånd i vår egen religiøsitet eller tenkning. Den tankegang kjenner ikke Bibelen og det strider imot det Guds ord åpenbarer for oss om forholdet. Fordi vi i vår natur er falt fra Gud, er blitt atskilt fra ham

(utdrevet av Paradiset) og er formørket og fiendtlig innstilt til ham, søker vår ånd i sin religiøsitet noe annet enn sannhets Gud.

Menneskets ånd verken ærer eller takker Gud. Derimot er vi blitt dårlige i våre tanker, og vårt uforstandige hjerte er blitt formørket, sies det (Rom 1:21). I stedet søker vi avguder, skapt i vårt eget bilde (Rom 1:23). Ikke én av oss søker sannhets Gud lenger (Rom 3:11).

Denne sannhet har samme betydning for vårt forhold til Guds ånd. Vårt fiendskap til Gud er det samme som vårt fiendskap mot Guds ånd. Det er samme sak. Så vi er ille ute dersom vi blir i den villfarelse at vi kan påtreffe Guds ånd i vår egen ånd.

REPETISJON AV BARNELÆRDOMMEN

Av den grunn er det både i dag og alltid nødvendig at vi repeterer og forkynner vår barnelærdom om Guds ånd ut fra Bibelen, så vi kan se klart hvem han er og hva hans gjerning er, så vi kan høre når han taler, og vite forskjell på det som kommer fra ham og det som kommer fra vår egen ånd. Det lærer Guds ord oss klart.

For det første skal vi minne hverandre om det Skriften sier om hvem Den hellige ånd er. Det vet vi nok fra barnelærdommen rent teoretisk og boklig.

Men like viktig er det at denne sannhet om Den hellige ånd får være grunnlaget

for all vår tenkning om ham, og prege vår tro og vårt kristenliv.

Den hellige ånd er Gud

Den hellige ånd er Gud selv, sier Skriften. Han er ett vesen med Faderen og Sønnen. Derfor kalles han Guds ånd, Herrens Ånd, Faderens Ånd og Jesu Kristi Ånd. Den hellige ånd tilkommer derfor alt det som tilkommer Gud av evighet, ære, makt og herlighet. Han er Guds egen person. Samtidig er han Åndens person.

Derfor sier vi: Ære være Faderen, Sønnen og Den Hellig Ånd som var, er og blir én

sann Gud fra evighet til evighet.

Skriften sier at Den hellige ånd medvirket ved skapelsen (1Mos 1:2), han medvirket da Gud ble menneske for vår skyld i sin enbårne Sønn Jesus Kristus (Luk 2:26-35), og han har siden medvirket og medvirker i dag til at denne frelse i Jesus Kristus skal nå ut til menneskers omvendelse og tro på evangeliet (Apg 1:8). Den hellige ånd er ett med Gud selv og med all hans gjerning både i skapelsen og frelsen.

Fra boka «Guds ånd og menneskets ånd»,
Luther Forlag, Oslo 1997

KONFIRMASJONSUNDERVISNING 2024-2025

Fossnes tilbyr undervisning for årskullene 2010 og 2011 som skal konfirmeres i 2025 og 2026. Undervisningen er samlingsbasert og tilrettelagt slik at man kan følge undervisningen uansett hvor i landet man bor. Undervisningen er gratis.

Konfirmantlærere er John Peder Samdal og Daniel Krüger. Øvrige ledere er Lydia Kero, Ina Svenfelt og Henrik Alm. Konfirmant-samlingene koster 250,- per samling for kost og losji.

Fire samlinger vil gå fra fredag til søndag, og det er ønsket at alle deltakerne kommer til Fossnes disse helgene.

De øvrige fem samlingene går fra fredag til lørdag, da kommer de tilreisende til Fossnes som finner det praktisk mulig, mens øvrige deltakere får følge undervisningen på videomøte.

Fullstendig info og påmelding: se artikkel på nll.no eller scan QR-koden.

DEN HELLIGE ÅND GJØR OSS HELLIGE

Av Aksel Valen-Sendstad

ÅNDENS HELLIGGJØRELSE

I Åndens arbeid er det en lovmessighet. Den virker slik at jo mer Guds ånd får vise oss vår synd og alvoret i den, jo større plass for Jesus Kristus i vårt sinn. Derfor sier apostelen at «der synden ble stor, ble nåden enda større.» (Rom 5:20)

Men omvendt gjelder: Jo mindre syn jeg har for syndens alvor og jo mer plass meg og mitt får i bildet, jo mindre plass blir det for Jesus Kristus. Og så er vi kommet til det motsatte av det som var Åndens vitnesbyrd ved døperen Johannes: «Han skal vokse, jeg skal avta.» (Joh 3:30)

Vår tid taler mye om helliggjørelsen. Ofte blir den forstått slik at vekten ligger på de resultater et menneske kan vise i sin kristelighet, i form av åndelige opplevelser og gode gjerninger. I Skriften ligger vekten et helt annet sted. Her er helliggjørelsen Guds ånds arbeid med oss, med henblikk på frelsen. Den består i at Guds ånd knytter oss mer og mer til Kristus og gjør oss mer og mer hengivne og avhengige av ham for å leve. Hele livet får med andre ord en annen orientering.

SELVOPPTATTHET

I det lys forstår vi at selvopptatthet og konsentrasjon om meg og mitt, og de synlige, følbare virkninger i og med meg er menneskets ånd og ikke Guds ånd. For Ånden knytter oss ikke nærmere til Kristus ved å peke på oss selv og vårt eget åndelige livs fortrefelighet, men ved å peke på vår synd og på vår avhengighet av Jesus Kristus

og hans frelse.

Det rette for en kristen er derfor ikke å betrakte seg selv og sin egen åndelighet, men omvendt i lys av Åndens vitnesbyrd å få større og større innsikt i seg selv og sin avhengighet av Jesus Kristus. Da skjer helliggjørelsen og vi vokser som kristne. Da blir vårt åndelige liv kristelig rett. Det er det eneste sikre kjennetegn på at Gud gjør oss «mer og mer» hellige.

GUDS ÅND TUKTER

Likevel peker Guds ånd hele tiden på oss selv. Men når han peker på oss selv og vårt eget åndelige liv, gjør han det alltid som tukt og oppdragelse til Kristus. Han vil hele tiden vise oss at vi ikke kan bygge på noe i oss eller ved oss selv. Tvert om advarer han oss ved Guds ord mot alt slikt.

Grunnvollen er alltid Jesus og hans gjerning for oss. Legger vi en annen grunnvoll i oss selv, faller det hele sammen. Det blir det motsatte av helliggjørelse. Som kristne skal vi ta oss i vare, så vi ikke bare tilsynelatende bygger på den grunnvoll Gud har gitt, men at vi reelt gjør det.

MENNESKEVERK BRENNER OPP

I den gamle korintermenigheten hadde den falske åndelighet og religiøsitet slik vi her har talt om den, sneket seg inn. Et av dens kjennetegn var nettopp at man gjerne talte om Jesus Kristus og hans gjerning. Man sa nok også at han var grunnvollen. Men denne tale var uegentlig og uekte.

For ved siden av og på denne grunnvoll ville man bygge opp sitt eget med mennesket i sentrum, altså en falsk helliggjørelsestanke som i seg selv fornekter grunnvollen.

Av den grunn skriver apostelen Paulus til menigheten i bestemte og helt klare ordelag (1Kor 3:11-15):

«For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus. Men om noen på denne grunnvollen bygger med gull, sølv, kostbare steiner, eller med tre, høy, strå, da skal det verk enhver har utført, bli åpenbart. Dagen skal vise det, for den åpenbares med ild. Hvordan det verket er som hver enkelt har utført, det skal ilden prøve. Om det byggverket som en har reist, blir stående, da skal han få lønn. Brenner hans verk opp, da skal han miste lønnen. Men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild.»

Meningen er klar. Bare den helliggjørelse som er bygget på og er vokst frem av troen på Jesus Kristus alene og hans soning for synden, blir stående for Guds domstol. For det er Den hellige ånds gjerning.

Den selvlagde helliggjørelsen som ikke har Jesus Kristus og hans gjerning alene som grunnvoll, men blir fikset opp av og supplert av menneskets egen ytelse og har mennesket som fundament ved siden av Jesus Kristus, er ikke helliggjørelse. Den er ikke av Guds ånd. Den slags gjerninger og åndelighet brenner opp når Gud holder dom.

TALE TIL TROENDE KRISTNE

Paulus taler her om kristne mennesker. Han formaner dem til å bli ved evangeliet og å bygge på det. Han viser dermed til hovedsynden hos oss som bekjenner kristennavnet. Den er at vi i vår selvlagde fromhet, åndelighet og falske religiøsitet vil skygge for eller overta noe av det som alene Guds ånd ved Jesus Kristus står for i livet vårt. Fristelse til denne synd har vi alle.

Men Paulus sier at det også er tilgivelse for denne synd. Gud skal vise sin suverene nåde mot oss i Jesus Kristus, derved at han lar det som vi mennesker utgir for å være edelt, brenne av med ild. Og likevel skal

han frelse oss.

Det er om denne Guds kjærlighet, overbærenhet og nåde Paulus et sted sier: «Eller forakter du hans rikdom på godhet og overbærenhet og tålmodighet? Vet du ikke at Guds godhet driver deg til omvendelse?» (Rom 2)

KNYTTER TIL JESUS

Guds ånds arbeid er vesentlig ved at han tar av det Jesus har sagt: «Uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15:5), og gir til oss. Han knytter oss nærmere til Jesus Kristus ved å opplyse oss om vår synd, så vi daglig drives til omvendelse til den gode Herre og frelser.

Da faller jeg og mitt ut av bildet. Selvopptattheten gjøres umulig. Den avløses av noe helt annet og godt: Det Gud har gjort og gjør for meg i Jesus Kristus. Det er en åndelig livslov i Guds rike. Det er det Skriften kaller livets Ånds lov (Rom 8:2). Det er helliggjørelsens nerve.

DEN SANNE ÅNDELIGE VEKST

På denne måten arbeider Guds ånd med oss og lar oss vokse som kristne. Men denne vekst, disse gode frukter som Guds ånd virker i vårt liv ved evangeliet, er ikke slike som vi kan rose oss av eller finne noe tilfredsstillende ved. Det maksimale som kan sies om dem er:

«Vi er uverdige tjenere! Vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre.» (Luk 17:10)

Våre gode gjerninger er ikke for vår egen eller andre menneskers beundring. Derimot er de for Gud i takknemlighet til ham. Det er takknemlighetens frukter. Ofte er disse frukter skjult for øyet. De er

ofte som saltets kraft. Den er ikke synlig. Bare Gud ser da fruktene. Likevel fører disse fruktene til velsignelse for andre mennesker.

GUDS ÆRE SKAL VOKSE

Når Jesus sa: «Slik skal dere la lyset deres skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerningene dere gjør og prise deres Far i himmelen» (Matt 5:16), mente han altså ikke at disse gjerningene skulle føre til vår pris. Det sier ikke Jesus. Om så var, var det kjødets og vår egen ånds gjerninger. Og det er det motsatte av det Jesus har lært oss om de gode gjerningene.

Derimot sier Jesus at disse gjerningene skal føre til at Faderen blir priset og får æren. Men da faller jo vår ære ut av bildet i denne sammenheng! Det er Guds ære som skal vokse, ikke vår ære.

DRIVES TIL KRISTUS

Så er da det sikre kjennetegn på Guds ånds arbeid i oss, at vi drives til Kristus og til hans velgjerninger.

Og det sikre kjennetegn på vår egen ånd er at vi er opptatt av alt som skygger for vår gode Herre.

Så må vi hver for oss ransake vårt hjerte i Den hellige ånds lys og be den bønn David ba (Sal 139:23-24): «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei.»

Fra boka «Guds ånd og menneskets ånd»,
Luther Forlag, Oslo 1997
Mellomtitler ved red.

JEG VAR DØD, MEN JESUS BLE MITT NYE LIV

Intervju med Paulino Huilcca av Ingar Gangås

- Det var ikke noe håp for meg. Jeg levde et verdslig liv. Etter hvert ble det mange og harde diskusjoner på verkstedet. Til og med andre verdslige var bekymret for meg.

Paulino Huilcca (58) forteller åpenhjertig om sitt tidligere liv.

- Jeg var åndelig syk, men kjente meg legemlig frisk. Slik var det i mange år. Jeg var «død i mine overtredelser og synder», slik det beskrives i Efeserbrevet (2:1): Jeg var «et vredens» og «vantroens barn» og visste ikke at jeg hadde djevelen til far i likhet med alle de uomvendte, han som er «høvdingen over luftens makter, den ånd som er virksom i menneskenes barn» (2:2).

Det var en vond situasjon å være i. Nå ser jeg hvor treffende profeten Jesaja beskriver det: «Fra fotsåle til hode er ingenting helt. Her er bare sår, skrammer og åpne sår. De er ikke klemt ut og ikke forbundet og ikke oppbløtt med olje» (Jes 1:6). I omtrent 30 år av livet mitt levde jeg uten å kjenne Jesus.

Men hva var det egentlig som førte til at du ble en kristen? Hvordan fikk du høre om Jesus?

- Jeg vokste opp i byen Cuzco, som er veldig katolsk, en katolisisme som er svært sammenvevd med mine forfedres ritualer og forestillinger. Begge mine foreldre var katolske. Min far døde da jeg bare var to år gammel. Han ble bare 40 år. Men min mor, som døde for 15 år siden, begynte å gå i en kirke der de nok fikk høre fra Bibelen,

Paulino Huilcca fra Arequipa

men de trodde ikke at Gud kunne være en treenig Gud. Hun fortalte meg det lille hun visste om evangeliet, og hadde omsorg for meg, at det måtte bli en forandring i livet mitt.

Men så var det en dag at den eldste sønnen min kom hjem fra skolen med et nytestamente. Det var en misjonær som hadde vært der på besøk og delt ut til elevene. Gjennom å lese fra dette testamentet, og ved å høre på en kristen radiostasjon, begynte det gradvis å skje en forandring i livet mitt. Etter hvert kom Ordet til å «leve» i meg. Jeg skjønnte at jeg var fortapt i meg selv. Og da skjedde det et under, jeg fikk se det som står i Kolossenserbrevet (3:3): «Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud». Da jeg forsto at Jesus var død for meg, og at hans blod skjuler all min synd, ble alt nytt. Tenk at vi er skjult

Paulino med kone, barn og barnebarn kommer trofast til samlinger om Guds ord.

i Jesus Kristus! Nå vet jeg at Gud bare ser Kristus når han ser på meg! All min synd er sonet, tilgitt og glemt.

Fortsettelsen på det jeg nevnte fra det andre kapitlet i Efeserbrevet ble også nytt. Jeg fikk åpenbart at jeg ikke bare var død i mine synder og overtredelser, men at Gud hadde gitt oss et nytt liv i Jesus. Dette kapitlet har vært spesielt kjærte for meg siden. Jeg må få sitere noe av fortsettelsen, det har betydd så mye for meg: «Men Gud, som er rik på miskunn, har, på grunn av sin store kjærlighet som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus, vi som var døde ved våre overtredelser. Av nåde er dere frelst.» (Ef 2:4-5)

Og hvem kan forstå det som står etterpå, at vi er satt med Jesus Kristus i himmelen? Denne «overveldende rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus» (v 7) er noe vi har fått av nåde, ved tro, alt sammen en Guds gave som ikke kan oppnås ved gjerninger (v 8). Hele vandringen blir ny, vi er skapt til gode gjerninger, som Gud har lagt ferdige, slik at vi får vandre i dem. Å, for en rikdom! (v 10)

- Jeg må også fortelle at både mor og hennes mor, min bestemor, fikk ta imot Jesus før de døde. Mine søsken begynte også å tro, men de er alle kommet mer og mer på avstand. Nå regner de seg ikke lenger som kristne. Det er trist å tenke på. Begynt er ikke endt. Vi står i en veldig åndskamp. Sjelefienden er stadig ute etter sitt bytte, og den som ikke tar sitt kors opp og følger Jesus, står i stor fare for å falle ifra.

Du nevnte at du er født og oppvokst i Cuzco, men jeg har forstått at du var en av de første som begynte å komme på samlingene til «Såmannen» her i Arequipa. Hvordan henger det sammen?

- Jo, det stemmer. Kona mi, Basilia (57), er også fra Cuzco. Jeg kom til Arequipa allerede i 1979, Basilia i 1982. Vi giftet oss veldig unge og bosatte oss her i byen. Jeg bygde opp et eget snekkerverksted i en av bydelene. Vi har fått tre sønner og tre døtre. De kom veldig tett og er nå alle voksne, fra førtiårsalderen og opp til 45 år. De har egne familier, og vi er blitt velsignet med sju barnebarn.

Jeg ble tidlig kjent med Damian Heredia, og i starten gikk vi på møter der han var ansatt som evangelist, først av Lekmannsmisjonen og senere under Unión Misionera (ELM). Da kontoret til Såmannen åpnet, var det naturlig for meg å gå der.

Gjennom Miguel Fuentes har jeg forstått at du kom veldig trofast, men at du kom alene, uten at noen andre fra familien var med.

- Ja, jeg trodde det var nok at jeg underviste familien hjemme og at jeg bare kunne formidle videre for dem det jeg hørte.

Paulino smiler.

- Nå skjønner jeg hvor viktig det er med de helliges samfunn, og hvor nødvendig oppmuntringen fra Miguel var om at også de måtte komme.

Nå gleder Paulino seg over at både kona, to døtre og seks barnebarn er med ham så ofte de kan på bibelstudiekveldene, som Såmannen har to ganger i uken.

Han forteller videre at en av sønnene og ei datter går i en baptistforsamling i byen, men at det er en sorg for ham og kona at to av sønnene fortsatt er ufrelst og ikke er med på veien.

Nå er Paulino gått inn i styret for Såmannen, og erstatter Damián, som har flyttet til USA. Fra før er Miguel Fuentes og Ingar Gangås med i styret.

- Det er så viktig at flere blir kjent med Jesus, fortsetter Paulino. Det aller viktigste i livet er å få vite at Jesus er blitt vår stedfortreder, og at det er syndenes forlatelse å få hos ham. Hans blod rensar fra all synd. Om du kommer til ham, blir du ikke støtt bort, uansett hvor uverdigg du er. Og tenk hva vi har i vente! Livet her på jorden blekner mot det Bibelen forteller om himmelen. Da er det alvorlig, ja, forferdelig å tenke på alle dem som går mot en evig fortapelse.

- Til slutt, er det noe mer du ønsker å dele med vennene i Norge og de som leser dette intervjuet i bladet Lov og Evangelium?

- Da må jeg få nevne en sang som har betydd mye for meg, og som jeg stadig må tilbake til. Den heter: «Cuán gloriosa será la mañana» (Hvor herlig en morgen det skal bli).

Det skal komme en dag da all trengsel og strid er forbi. Når Jesus kommer igjen, skal vi samles fra alle verdens nasjoner. Jesus skal være kongen og det skal ikke være sorg, smerte, pine og savn mer. Vi venter på den dagen. Men snart er det virkelighet. Guds sanne menighet, Lammets brud, skal da møte sin brudgom og for alltid få være i hans favn.

Men han kommer også til dom. Må du ikke bli en av dem som han ikke vil kjennes ved når han kommer!

L&E

Ingar og Marit Gangås skal reise til Bolivia i sommer. De vil være der fra 6. juni – 5. juli i anledning et bibelkurs i Sucre. Vi vil oppmuntre hverandre til å være med i forbønn for dem, for bibelkurset, og for vennene i Sør-Amerika!

Be om at det må bli åpnet en dør for Ordet – at Ordet kan bli til vekkelser, omvendelse og frelse, og at det kan få gjøre sin virkning i hjertene.

LUTHERSK KRISTENDOM ER NÅDEMIDDELKRISTENDOM

Av Jan Bygstad

Pussig nok er dette et begrep som ser ut til å være ukjent for svært mange også innenfor lutherske sammenhenger – enda det beskriver en helt avgjørende side med det som er egenartet for luthersk evangelie- og kirkeforståelse.

Begrepet er formet på grunnlag av den lutherske bekjennelsen Augustana (forkortes gjerne CA ut fra sitt latinske navn, Confessio Augustana). Her sies det i artikkel fem:

For at vi skal komme til denne tro, er det innstiftet en tjeneste med å lære evangeliet og meddele sakramentene. For ved Ordet og sakramentene som midler, blir Den hellige ånd gitt, han som frambringer troen, hvor og når Gud vil, i dem som hører evangeliet ... [Vi forkaster dem] som mener at Den hellige ånd kommer til menneskene uten det ytre ordet, ved deres egne forberedelser og gjerninger.

Troen skapes altså av evangeliet, fordi Den hellige ånd er bundet til evangeliet og kommer til oss gjennom evangeliet. Tro er ikke noe et menneske «får til» selv, men er Åndens verk. Og evangeliet kommer til oss gjennom bestemte ytre midler: Ordet og sakramentene, dåp og nattverd. Med Ordet menes det forkynte og hørte ord og det skrevne og leste ord. Samme sak kommer poengtert frem i Luthers forklaring til tredje trosartikkel i Luthers lille katekisme:

Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller

komme til ham, men Den hellige ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg ved sine gaver, helliggjort og bevart meg i den rette tro, på samme måte som han kaller, samler, opplyser og helliggjør hele den kristen kirke på jorden og bevarer den hos Jesus Kristus i den rette, ene tro.

At Den hellige ånd kommer i og med ytre, konkrete midler, henger sammen med noe som er særegent ved luthersk kristendomsforståelse og bibelsk virkelighetsforståelse: forholdet mellom Gud og den skapte fysiske virkelighet. Gud har skapt den fysiske verden, og det sies at «Gud så [...] og det var meget godt.» (1Mos 1:31)

I tidens fylde tar Gud på seg kjøtt og blod og blir menneske i Jesus Kristus. Han, som himmel og jord ble skapt ved, trer inn i skaperverket og blir skapning. Og i kraft av dette blir hans fysiske lidelse og død til frelse. Han reises så opp fra de døde – fysisk, legemlig – og troner ved Faderens høyre hånd – fortsatt som menneske av kjøtt og blod, om enn herliggjort.

Her i tiden kommer han til oss gjennom ytre fysiske midler som han har knyttet sine løfter til: lydbølger i forkynnelsen, papir og blekk i Den hellige Skrift, vannet i dåpen, og vinen og brødet i nattverden. Disse ytre, materielle tingene har åndelig betydning og er bærere av Guds velsignelse. Den fysiske virkeligheten er med andre ord ikke «uåndelig»! Og på den siste dag skal han skape nye himler og en ny jord, og den nye jord skal være naturgrunn-

laget for det fullkomne Guds rike.

Guds nærvær er med andre ord bundet til ytre, skapte ting som Jesus har knyttet sitt løfte til. Dette Guds nærvær er like virkelig enten jeg kan føle og oppleve det eller ikke. Et godt forbilde på dette finner vi i fortellingen om kobberslangen under Israels ørkenvandring:

«Da sa Herren til Moses: Lag deg en serafslange og sett den på en stang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve. Så laget Moses en kobberslange og satte den på en stang. Og når en slange hadde bitt noen, og han så på kobberslangen, ble han i live.» (4 Mos 21:8f)

Folket er rammet av Guds dom. Denne består i giftslanger som kommer inn i leiren, og den som blir bitt, er fortapt. Det gis ingen motgift. Da er det at Herren – på Moses' forbønn – gir folket et legemiddel. Moses skal få laget en slange av kobber, og denne skal plasseres på en høy stake midt i leiren, synlig for alle. Og Herren gir et løfte: Den som er bitt og ser på slangen, skal leve.

Poenget er: Det sier seg selv at en

avbildning på en stang ikke har noen som helst helbredende kraft. Men Herren har knyttet et løfte til kobberslangen. Og i kraft av Guds løfte blir kobberslangen til redning.

Slik er det også med nådemidlene: Vannet i dåpen, brødet og vinen i nattverden kan i seg selv ikke hjelpe eller frelse. Men fordi Herren har knyttet sitt løfte til disse ytre midlene, er de virkekraftige.

Mange kristne er i dag opptatt av å kunne oppleve Guds nærvær og leter etter tegn som kan forsikre dem om at Gud virkelig er til stede. For noen er tegn og under det som skal til. De lengter etter å kunne se Guds nærvær med det ytre øye for å være sikker på at han er der. De vil se «det Gud gjør i dag».

Men tro er overbevisning om ting som ikke sees (Heb 1:1), og i nådemidlene er Jesus nærværende selv om han ikke kan sees. Og han er det i kraft av sitt løfte.

For andre er Guds nærvær noe som oppleves i «sterke» møter eller der lovsangen «tar av», - det er en følelsesmessig opplevelse som gir en forsikring om at Gud ikke er langt borte.

Det er et stort spørsmål om ikke denne søken etter «å oppleve Guds nærvær» dypst sett er en lengsel etter frelsesvisshet. Uten disse erfaringene og følelsesmessige opplevelsene, blir Gud borte. Og kristenlivet blir et jag fra møte til møte, i håp om å få nytt «påfyll», gjenta opplevelsen som bekrefter at en er Guds barn og på rett vei. Her passer et vers fra Rosenius' sang inn:

*På nåden i mitt hjerte
en tid jeg støttet meg,
men snart ved syndens smerte
min trygghet tapte seg.
Jeg var da vel fornøyet
når rørt jeg hjertet fant.
Men var jeg mindre bøyet,
min tro med ett forsvant.*

Det som det dreier seg om her, er at nådemidlene hjelper oss å vende blikket bort fra våre egne hjerter – fra det som foregår i vårt indre, til det som gis utenfra. Det fører kristenlivet fra det subjektive og følelsesmessige over på en objektiv grunn.

I nattverdteologien taler vi om realpresensen (av latin: realiter = virkelig og presens= det som er her og nå, nærværende)

og sikter med dette til at Jesus Kristus er virkelig og legemlig nærværende i brødet og vinen. En åndelighet som søker innover og vil føle Guds nærvær, vil nødvendigvis bry seg lite om Herrens objektive nærvær i Ord og sakrament.

Og motsatt: En åndelighet som har feste i nådemidlene, vil legge liten vekt på det subjektivt-følelsesmessige. Det er ingenting galt i det å kjenne smaken av Guds godhet (Sal 34:9) – og dermed gjøre erfaringer som også kan bety sterke følelsesmessige opplevelser. Men dette er noe Herren gir hvor og når Han vil – i sin time og ved sitt Ord, og som det er usunt å jakte på.

Derfor vil en luthersk kristen ha sin frelsesvisshet forankret i noe som ligger utenfor ham selv – i nådens midler – og ikke i egne følelser og opplevelser. Dette er frigjørende samtidig som det gir åndelig nøkternhet og sunnhet.

Fra Orienteringspunkter i en forvirret tid,
Lunde forlag, Oslo 2022

HVA DEN FRELSENDE TRO IKKE ER

Av Øivind Andersen

Fortsettelse av artikkelen «Den som tror på Sønnen, har evig liv» som stod i nummer 1/2024.

Å HOLDE FOR SANT

a) Av det vi har sett, vil du forstå at troen er noe mer enn å holde for sant det Guds ord sier om Jesus.

I og for seg er det både godt og nødvendig at et menneske holder Guds ord om Jesus for å være sant. Men det er ikke det samme som å tro. Å holde for sant er en forstandssak; troen er derimot hjertets sak.

«Med hjertet tror en til rettferdighet.» (Rom 10:10)

Troen er et tillitsforhold, ikke bare et erkjennelsesforhold.

Ingen har belyst det bedre enn Søren Kirkegaard. Han sier: Det er ingen sak å tro at et tau holder hundre kilo. Du kan få tauet festet i taket, og henge et hundrekilos lodd i det, så ser du at tauet holder hundre kilo. Men så kommer det en mann og tar tauet du har sett holder hundre kilo og binder det om livet på deg, og fører deg opp på tårnet av Vår frue kirke (domkirken i København). Og så vil han henge deg utenfor tårnet i tauet. Da blir det ikke lett for deg å tro at det holder! For da er ditt liv avhengig av det tauet.

Slik er det også med troen. Det koster ikke noe å holde for sant hva Guds ord sier om Jesus. Ganske annerledes er det derimot, når jeg i min nød og hjelpeløshet og fortapthet skal stole på det. Da er det ikke lett; for da er mitt liv for tid og evighet avhengig av dette ordet. Men da er troen også virkelig blitt en hjertets sak.

TRO PÅ, IKKE TRO OM

I daglig tale bruker vi ofte «tro» i betydningen «mene», «anta». Slik er det ikke brukt i Guds ord om den frelsende tro. Det er ikke spørsmål om å mene, men å stole på. Derfor heter det stadig: tro på.

«Den som tror på Sønnen, har evig liv.» (Joh 3:36) «Den som tror på ham, skal ikke bli til skamme.» (Rom 10:11; 9:33 o.fl.)

Det kan derfor ikke hjelpe deg om du tror aldri så rett om Jesus, hvis du ikke tror på ham! Endog djevlene tror rett om ham (Jak 2:19), men de er utelukket fra å kunne tro på ham.

Vi skal derfor vokte oss vel for å forveksle det å tro om med det å tro på. Alt kommer an på om vi har erkjent oss selv så sant at vi har fått bruk for Jesus som vår forsoner og stedfortreder, og er blitt avhengige av ham, og så i denne avhengighet tar vår tilflukt til ham!

En forkynner har sagt: Du skal tro på Jesus på samme måte som du tror det som

står i avisen. Han mente vel noe godt med det. Men det er farlig å si slikt! For det er å gjøre troen til en ren forstandssak. Det som står i aviser og alminnelig litteratur, kan aldri danne grunnvoll for menneskers evige skjebne. Det har betydning for vår kunnskap og ellers på forskjellig vis for vårt timelige liv. Men det er bare Guds ord om sin Sønn som kan danne grunnvoll for vårt gudsforhold. Derfor ligger det i sakens natur at vårt forhold til dette ord må være annerledes enn til alt annet som kan tenkes og nevnes. Det må i enestående forstand bli et hjerteforhold, så sant vi skal bli frelst.

Å SØKE HJELP HOS JESUS

b) Videre er den frelsende tro ikke uten videre det samme som å søke Jesu hjelp.

Det finnes ikke så få mennesker i vår tid som bygger sin visshet om å være Guds barn på det at de opplever bønnehørelser av forskjellig art. Det er noe en sjelesørger får et alvorlig innblikk i.

Man sier for eksempel: Jeg er viss på at jeg hører Gud til, for da jeg var i stor nød og jeg ba til Gud, da hørte Gud min bønn og hjalp meg. Slikt beviser at et menneske har tro for å søke hjelp hos Gud, men det sier ingenting om han er en kristen. Bønnehørelser kan en meget godt oppleve også om en ikke er en kristen. Det ser vi av Guds ord.

På Jesu tid var det mange som søkte ham for å få hjelp i forskjellig nød, og Jesus hjalp dem. Men de kom aldri til å tro på ham som Frelser og følte ikke behov for å motta sine synders forlatelse hos ham. Det er én av grunnene (det er også andre

som vi ikke kan komme inn på her) til at Jesus rett som det er forbyr dem han har hjulpet, å vitne om ham.

Det er ikke mange mennesker i vårt land som det med sannhet kan sies det om, at de aldri ber til Gud. Ber de ikke ellers, så ber de i hvert fall når de er i nød eller fare. Og det skal vi ikke tenke med ringeakt på; for det har sin store betydning, så langt det rekker, og kan bli begynnelsen til deres frelse. Men det vi vil advare mot, er å gjøre det ensbetydende med frelsende tro! Og Gud bønnehører slike mennesker, så sant han ser de er tjent med det. Derfor er det nok heller ikke noe menneske i vårt land som med sannhet skulle kunne si at de aldri har fått noe av Gud!

Sannheten er at vi alle har fått langt mer enn vi har forstand til å be om. Men det sier seg selv at vi kan ikke gjøre det vi har fått av Gud på denne måten, til bevis på at vi er Guds barn! Nei, her er ikke spørsmål om et menneske tar sin tilflukt til Jesus selv og hans stedfortredergjerning. Bare den – men også hver den – som har bruk for stedfortrederen, og mottar sine synders forlatelse i Jesu blod,

har frelsende tro!

JESUS SOM ÅNDELIG HJELPER

I denne forbindelse er det nødvendig å nevne to ting spesielt. Det ene er at mange søker Jesu hjelp i åndelige spørsmål: hjelp til å seire over synd, hjelp til å bli annerledes og leve rett etter Guds vilje, hjelp til å arbeide for Gud og så videre. Men de har ikke fått bruk for ham som forsoner. Ja, det hender ikke så sjelden at de endog polemiserer mot dem som ser forsoningen som sin trosgrunn, og sier at de tar det altfor «lett», det er å leve etter Guds vilje det kommer an på, hevder de.

Dette høres pent ut, men er allikevel uttrykk for at de aldri har sett seg selv i Guds lys og erkjent seg fortap i seg selv. Det hadde ikke vært noen sak om Gud kunne ha gitt oss hjelp og kraft, så vi på den måten hadde blitt rettferdige for ham. Da behøvde han ikke ha sendt sin Sønn i vårt sted til å bære vårt syndeansvar! Var rettferdighet å få ved loven, da var Kristus død uten grunn (se Gal 2:21). Med sin innstilling til Gud og sin tro, vitner slike sjeler at det var ganske overflødig at Guds Sønn skulle dø for dem!

Nei, hjelp og kraft er ikke nok for et

menneske til å være en kristen! Når Gud legger sin kraft på det naturlige menneske, går det som når snekkeren arbeider med et råttent materiale, (se Rom 8:3). Derfor måtte han sende sin egen Sønn i synderes sted. Det er ikke hjelp og kraft, men Forsoneren og Stedfortrederen et menneske trenger for å bli frelst og leve i samfunn med Gud.

BØNNHØRELSE

Det andre vi spesielt må nevne, er at mange tar bønnhørelser av mer overnaturlig art, som f.eks. helbredelse ved bønn, som tegn på særlig åndelighet. Det er veldig farlig! Jeg har selv opplevd helbredelse ved bønn, og jeg har sett mange mennesker bli helbredet ved bønn der hvor ingen lege kunne hjelpe dem. Men det beviser ikke engang at de er kristne (se nedenfor), langt mindre at de er særlig åndelige kristne.

Gud har lært meg å se at det er like stort når han dag for dag bevarer meg fra å bli syk, som at han en dag grep inn i mitt liv og helbredet meg ved forbønn. Og like lite som vi kan ta det at Gud bevarer oss fra å bli syke som tegn på åndelighet, like lite kan vi ta helbredelse ved bønn og liknende opplevelser som et slikt tegn.

Nei, det er bare ett tegn på sann åndelighet: at mennesket ser sant på seg selv, og tror sine synders forlatelse på Jesu regning og ansvar. Men det er også et usvikelig tegn!

Å STILLE SEG TIL TJENESTE

c) Frelsende tro er ikke det samme som å ha tro til å la seg bruke av Gud, når en selv ikke har fått bruk for Jesus og tror på hans fullbrakte verk.

Det tales ofte om at vi skal gi vårt liv til Gud og la ham bestemme over oss og bruke oss. I og for seg er slik tale både god og nødvendig. Og særlig har den betydning som en oppvekkende tale til mennesker som bare vil leve for seg selv. Men hvis noen tror at han er en kristen fordi han lar seg bruke av Gud, da er det fare på ferde! For å påvise det, kan det være nok å henvise til et ord fra Jesu bergpreken (Mat 7:22-23):

«Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde mot loven!»

Her er det tale om mennesker som hadde tro for å bruke Jesu navn, og det på en måte som endog få kristne i vår tid har det. De hadde også bekjent Jesus som Herre over sitt liv; og det er uttrykk for at de mente han skulle bruke dem. Men de hadde aldri selv vært kristne!

De hadde aldri hatt bruk for å tro på ham

som sin forsoner, mottatt syndsforlatelse i hans navn. Ellers kunne Jesus ikke si at han aldri hadde kjent dem. Men Gud hadde brukt dem, og Jesu-navnet hadde beholdt sin kraft i deres virke. Og allikevel sier Jesus at de gjorde urett!

BLI BRUKT AV GUD

Dette viser i sannhet at det ikke er nok for et menneske å bli brukt av Gud! Gud bruker nemlig alle som han på noen måte kan få bruke. Derfor beviser ikke det at Gud bruker et menneske, om det så er til å vekke, drive ut onde ånder, gjøre kraftige gjerninger og tale profetisk (dvs. forkynne Herrens ord), at den som blir brukt, er en kristen. Det beviser bare hvor nidkjær Gud er for å fremme sin sak, og hvor det er om å gjøre for ham å frelse sjeler.

Det blir ofte sagt, når det gjelder å bedømme personer som arbeider for Gud: Gud har vedkjent seg deres arbeid, altså må den som arbeider være av Gud! Nei, det at Gud vedkjenner seg et menneskes arbeid, beviser slett ikke at han er av Gud. Det er de nevnte ord fra Bergprekenen er alvorlig varsko om. Bare én ting beviser at et menneske er av Gud: at han i seg selv er en hjelpeløs og fortapt synder som er blitt avhengig av syndenes forlatelse i Jesu blod!

Derfor er det ikke nok å ha tro for å la Jesus bruke seg. Det kommer an på om en selv tror på Jesus, slik Gud har gitt oss ham!

TILLITSFORHOLD TIL JESUS, IKKE FØLELSER

d) Den frelsende tro er heller ikke en følelssesak; men et tillitsforhold til Jesus. Det har ingenting å bety om et menneske føler at han tror på Jesus. Mange gjør det uten å være frelste mennesker. Ja, det at de føler sin tro, er deres egentlige trøstegrunn. Det beviser bare at de stoler på sin tro, istedenfor å stole på Jesus! Og av det vi tidligere har sett om troen, skjønner vi hvor farlig det er.

som har båret vårt syndeansvar og fridd oss ut med sitt eget blod.

NOK EKSEMPLER

Slik kunne vi fortsette med å nevne eksempler på tro som ikke kan frelse et menneske. For som vi har sagt, er det så mange slags tro blant mennesker som bekjenner seg som kristne, men som ikke kan frelse dem, fordi den ikke er rettet på Jesus, som han er gitt oss av Gud og åpenbart i Ordet.

Derfor har det heller ingen ting å bety at et menneske føler at han slett ingen tro har, når han bare i sin hjelpeløshet og fortapthet tar sin tilflukt til Jesus. Da tror han på ham, midt i det at han selv ingen tro føler.

Det er ikke som sjelelig faktor troen har betydning til frelse: som noe som beroliger oss, trøster oss, gir hvile og fred i våre følelser. Nei, det er ene og alene som vårt hjertes tilflukt til og rettethet på ham

Imidlertid vil vi ikke nevne flere slike eksempler, men heller prøve å sammenfatte det vi har sett om hva den frelsende tro ikke er.

OPPSUMMERING

Frelsende tro er ikke i noen form å tro på sin egen kristendom! Om jeg tror på min omvendelse, min beslutning om å være en kristen, mine opplevelser og bønnhørelser – la dem i og for seg være så ekte de vil – om jeg tror på mine bønner, min tro, min syndsbejennelse, i det hele tatt:

om jeg tror på det at jeg er en kristen, kan ingen slik tro frelse meg!

I alle slike tilfeller er troen, nærmere bestemt, en av tre ting:

Enten er den en ren forstandssak: Man slår seg til ro med å vite om Jesus, om omvendelsen, om troen, om kristenlivet, og forveksler det en vet med det en er, slik at en tror en er og eier det som en i virkeligheten bare har kunnskap om!

Eller så er troen en ren følelsessak: Man innbiller seg at man er i samfunn med Gud, fordi man føler det så og så godt, og har det slik og slik, som en mener en kristen skal ha og føle det!

Eller så er troen visstnok en hjertesak – et tillitsforhold –, men rettet på feil gjenstand: Man stoler i en eller annen form på sin egen kristendom, istedenfor på Kristus!

I alle tilfelle kaller Guds ord slik tro for død tro: fordi en med all slik tro forblir uten Kristus, og dermed også forblir uten gjenfødelse og nytt liv i hjertet.

Fra Livets Brød,

Lunde forlag, 1984

Bibeltekster fra Norsk Bibel.

Mellomtitler ved red.

BØNN UT FRA JER 32:40

Og jeg vil opprette en evig pakt med dem, at jeg ikke vil dra meg tilbake fra dem, men gjøre vel imot dem. Og frykt for meg vil jeg legge i deres hjerte, så de ikke skal gå bort fra meg. (Jer 32:40)

Ja, når du vil være en slik Gud mot meg, skal da ikke også jeg, tross all min skrøpeligheit, kunne nå det himmelske land?

Jeg frykter så ofte for at du, Herre, ikke er med lenger, at du har forlatt meg på grunn av min ulydighet. Men du lover jo

at du ikke vil slutte med å gjøre godt imot meg.

Og jeg tenker bestandig på mitt fattige, falske hjerte og frykter for at jeg skal rives bort fra deg. Men du legger jo selv ved din Ånd frykten i mitt hjerte, slik at jeg ikke skal vike fra deg.

Du har begynt, og du skal fullføre den gode gjerning i meg inntil din dag.

Fra andaktsboken *Se på Jesus,*

Luther Forlag, Oslo 1973

BIBELLÆRER OG TEKNISK RÅDGIVER

John Peder Samdal

John Peder Samdal er født i Stavanger i 1977 og flyttet med familien til Åkra på Karmøy i 1985. Årene 1993-1996 gikk han på Tryggheim videregående skole på Nærbø, før han hadde et år på Bibelskolen i Grimstad. Der traff han Lena, de giftet seg i 1999 og har 4 barn. De bodde i Trondheim under John Peders studier til sivilingeniør på NTNU, og flyttet til Vestre Åmøy utenfor Stavanger i 2004. Han jobber nå som rådgivende ingeniør på vannseksjonen hos COWI i Stavanger og er lærer på Bibelskolen på Fossnes i 30 prosent stilling.

– Når jeg ser tilbake på ungdomsårene var jeg ganske egenrådig og med lite tanke for at egne veivalg kunne fare galt av sted. Jeg har alltid vært en kristen, men hadde det ikke vært for at Herren har fått lede meg gjennom livet, på tross av min egen manglende dømmekraft, kunne det så lett ha gått galt, sier han.

I studietiden i Trondheim kom han i kontakt med en av de voksne i forsamlingen til NLM i Betania, Peter Stene, som fikk være en hjelp og veileder på vandringen. Han var imøtekommende overfor en ungdom som hadde mange meninger og tanker, og veiledet og rettleidet på en viselig måte ut fra Guds ord.

– Han inviterte meg og min lille familie inn i sitt hjem og inn i sitt liv. Det var noe med å få komme nært på hverandre som

mennesker, og det ble også en naturlig inngang til å bli ledet og hjulpet i åndelige spørsmål. Det var kristenliv i hverdagen. Jeg tenker det er av stor betydning at vi gir hverandre plass i våre liv som medmennesker, for slik også å kunne komme hverandre til hjelp på himmelveien, sier John Peder.

VIKTIG Å SAMLES OM ORDET

Han har fra studietid og senere engasjert seg i kristen møtevirksomhet - både som møteleder og forkynner. Som ung voksen gjorde han seg noen erfaringer om hvor lett engasjementet kan handle for mye om alt som skal skje utenom forkynnelsen. Det var imidlertid først da de kom flyttende sørover, og fikk være med på småmøter at han ble oppmerksom på dette.

– Vi var samlet helt enkelt om Guds ord på bedehuset. Her var det lite å komme for, om du ikke kom for å høre og dele Guds ord. Det var befriende enkelt, sier han.

I dette perspektivet ble han mer oppmerksom på hvordan han tidligere hadde lagt mye ned i å lage møter som mennesker skulle være fornøyd med. Småmøtene på bedehuset døde etter hvert ut etter som de gamle på bedehuset gikk bort, men det har likevel vært

god tilgang til å få høre Guds ord forkynt på bedehusene i hjemmeområdet.

– De moderne strømningene gjør seg gjeldende på mange fronter i kristne sammenhenger, og etter hvert som barna vokste til ble det viktig å finne gode fellesskap å sende ungdommene til. Lekmannsmisjonens leirer og samlinger ble slike steder, og det har med årene blitt mange turer til Fossnes, Langli, Ersdaltun, Solgry og Laberget.

– Første gang vi kom til sommersamling med Lekmannsmisjonen på Fossnes opplevdes litt som å komme hjem. Det var Guds ord og forkynnelsen som stod i sentrum og samlet oss, vi slapp alle substituttene. Alle generasjonene var samlet på møtene, også i lek og aktiviteter var barna og ungdommene mye sammen på tvers av alder. Dette opplevde vi veldig positivt, sier han.

Etter å ha vært med noen ganger som «gjester», forstod familien at de nå ble regnet med da de så at de hadde fått plass på dugnadslista under sommersamlingen på Fossnes.

Det har siden blitt mye engasjement for Lekmannsmisjonen sitt arbeid, John Peder fikk taleoppdrag og lederansvar. De siste årene har de vært med i NLL sitt arbeid på Randaberg. Etter en tid i styret for Bibelskolen Fossnes fikk han spørsmål om å ha en deltidsstilling som lærer på Bibelskolen.

– Jeg har alltid trivdes sammen med ungdommer og kjent på trangen til å forkyne og lære Guds ord. Da jeg fikk spørsmålet, var jeg derfor aldri i tvil om at dette ville jeg, og når det også ordnet seg rent praktisk, var det fint å kunne takke ja til denne muligheten, sier bibelskolelæren.

TJENESTEN VED BIBELSKOLEN

Han startet ved bibelskolen høsten 2020, og har undervist i Salmene og Jesaja. Han opplever det som en stor velsignelse å få arbeide ved bibelskolen, og han trives godt sammen med ungdommer og elever i alle aldre.

– Det er aldri kjedelig å være lærer på Fossnes, alt fra undervisning, måltidsfellesskap, samtaler, volleyball og bibelgruppe – for ikke å glemme bordtennis, hører med i hverdagen på skolen. Tjenesten ved Bibelskolen har vært ham personlig til rik velsignelse, sier han.

– Gjennom arbeidet på Bibelskolen blir jeg tvunget til å bruke mye tid med Guds ord. I det hele når jeg ser tilbake på min tjeneste med å forkyne Guds ord, så ser jeg hvor nødvendig det har vært for min egen del, for å bli bevart hos Jesus.

– Du blir drevet inn til Ordet for at du skal få noe å gå med, og du blir aldri stor i tjenesten. Tvert om blir du liten og hjelpeløs og må stadig inn til Jesus for at han skal være livet og kraften i tjenesten. Derfor skulle enhver ta godt vare på den tjenesten han har fått og prøve å gjøre den med iver.

– I tjenesten får du være de andre til hjelp, og samtidig er den viktig for deg selv, at du skal bli bevart og vokse i nåde og kjennskap til Jesus, sier John Peder.

Som lærer på Bibelskolen får han være med å føre de unge inn i Guds ord, noe han ser på som et viktig og givende arbeid. Her har elevene satt av tid i sitt liv for på en særlig måte å komme avsides til fordypning i Guds ord gjennom undervisning, samtale, veiledning og fellesskap.

Utsikt fra matsalen på Fossnes

Skoletur med bibelskolen

– Det burde være obligatorisk for kristne ungdommer å gå på bibelskole. I dag vil en i større og større grad oppleve å bli stående alene som kristen, gjerne blant mennesker med lite kunnskap og forståelse for kristen tro.

Da er det viktig å ha blitt ført inn på en trygg og sikker grunn å stå på, og at sjelerøttene har fått godt feste slik at en kan bli stående i stormene som en møter i livet. Jeg er også urolig for hva ungdommene møter i dagens bedehusmiljøer, at det er mye usunt og kjødelig som lett kan føre på avveier.

KOM AVSIDES OG SØK INN I ORDET

– Det er alene Guds ord som skaper og bevarer, men hva serverer vi de unge åndelig sett for at dette skal skje? I mange bedehusmiljøer spilles det på menneskelige ting for å få de unge med, de unge skal vinnes med kjødelige virkemidler. En skikker seg lik verden for å vinne verden.

Det er en utvikling som er skjedd over mange år, og det synes å være en manglende dømmekraft i å skille rett mellom det kjødelige og det åndelige. Jeg er redd mange unge i dag kun kjenner en falsk åndelighet, som knytter seg til å settes i den rette stemning og få de rette følelsene.

– Bibelen sier: «Skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes.» (Romerne 12:2) En slik forvandling er det alene Guds Ånd ved Ordet som kan få virke, ved at han opplyser oss både om oss selv og om Kristus.

– For elevene er livet sammen på internatet en viktig modningstid. Der får en lære seg selv å kjenne på godt og vondt når en lever så tett på andre mennesker. I denne kombinasjonen av et liv tett på andre og tett på Guds ord, kan Herren få gjøre mye i den enkeltes liv.

– I en tid og et samfunn med mange inntrykk og mye som vil oppta tanke og sinn, er det viktig å komme avsides med Guds ord. Gjennom bibelskoleåret får elevene en mulighet til å komme avsides for å søke inn i Guds ord.

– Vi blir i stor grad preget av den verden vi lever i, det er derfor viktig å prøve å komme avsides med Herren. Vi opplever i dag et åndsklima der det er mye stimuli og påvirkning, og hjertejorda blir lett hardtrampet slik det står om i lignelsen om Såmannen. Da er det vanskelig for Ordet å slå rot i hjertet.

Dette gjelder ikke bare for de unge, men for kristne i alle aldre.

Så ingen må tenke at de er for gamle til å søke på bibelskole. Det styrker også miljøet at det er litt spredning i alder, sier John Peder Samdal.

*Intervjuet av
Dag Rune Lid*

L&E

Les hele intervjuet med John Peder på nll.no - enten under fanen «Media» - «Bladet Lov og Evangelium», L&E 03-24, eller ved å scanne QR-koden.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES ligger landlig til i Stokke i Sandefjord kommune, Vestfold.

Bibelskolen på Fossnes har løpende opptak og er godkjent for 25 elever. Det er også mulighet for å bo på skolens internat dersom du er student og/eller arbeidende.

Sett av et år eller et semester til å fordype deg i Bibelen!

VELKOMMEN SOM ELEV!

**SØK IDAG TIL
BIBELSKOLEN
PÅ FOSSNES!**

HVORFOR BIBELSKOLE?

- Ønsker du et år i stilhet og ro over en åpen bibel?
- Ønsker du å få klarhet i ditt kristenliv og lære Jesus bedre å kjenne?
- Er du ny på kristenveien og ønsker innføring i Guds ord?
- Vil du friske opp kunnskap du fikk på bibelskole for mange år siden eller fikk du aldri anledning til å gå på bibelskole?

“ Målet med skolen er at elevene må få sitt hjerte rettet på Jesus og finne frelsen i Jesu person og verk.

Bibelskolen har hatt elever i alle aldre, fra ungdommer til pensjonister. Alle generasjoner trenger Guds ord, og generasjonene trenger hverandre i Guds rike!

Både unge og eldre er velkommen til halv- og helårskurs – eller til å følge undervisningen for en kortere periode. Du har mulighet til å komme og besøke skolen når som helst for å se hvordan undervisningen og miljøet er!

Per Bergene Holm
rektor

TORBJERN ASPØG KNUDSEN, elev 2019/2020

Kan varmt anbefale for enhver alder å komme hit og være med som elev. Bibelskole er jo ikke bare for de som er unge, men også for oss som har hatt mange fødselsdager - vi som så lett kommer til å henge fast i alt det vi har fått skrapet sammen i denne verden. Når Herren sender ulykker og det går i stykker for oss på forskjellig vis, er det en rik mulighet til å vende seg målrettet mot det ene nødvendige - den gode del.

MARCUS EUGENE POTKEMA, elev 2020/2021

Noe av det mest betydningfulle jeg har fått lære i løpet av bibelskolåret, er hvor viktig det er å lese gamle testamentet og nye testamentet sammen.

Hele Bibelen henger sammen, og hvis du utelater det gamle testamentet fra bibellesningen, er det mange sammenhenger du går glipp av i Skriften. Hele det gamle testamentet handler om Jesus, det har jeg fått erfare på en spesielt tydelig måte på bibelskolen.

SUNNIVA FJELL, elev 2015/2016

Jeg fikk igjennom solid og sann bibelundervisning malt Jesus for øynene mine. Jeg fikk se Jesus som min frelser og min rettferdighet. På grunn av det han har gjort for meg, får jeg slippe å streve med min syndserkjennelse, min bibellesning og bønn. Og jeg kan få hvile i at han tar seg av min sak overfor Gud (Job 16:19-22).

JOSVA 9 - «EN LISTIG FIENDE»

Av Martin Fjære

De tre første byene vi hører om på vei inn i det lovede landet, er Jeriko, Ai og Gibeon. Disse byene med deres innbyggere, kan meget godt anvendes som forbilder på Guds folks fiender til alle tider - fiendene som møter hvert Guds barn på vei inn i løftenes og troens rike.

Jeriko med sine sterke murer og forherdede motstand, likner verden i sin hardnakkede motstand, helt til Jesus kommer igjen og den siste basunen lyder.

Ai ligner den gamle Adam, vår falne natur som ikke kan beseires på kjødelig, fornuftig vis. Kjødet må lokkes ut av sitt skjul, eggas til vrede og angrep ved Guds lov og beseires ved evangeliets bakholdsangrep. Det er bare i Jesus blod og ved hans fullbrakte seier, at kjødet dødes og mister sitt herrevelde.

Gibeon og gibeonittene likner på mange måter djevelen selv, i hans første fremgangsmåte mot menneskene. Han bruker løgn og sveikefull tale.

Slik sett har alle Guds barn til alle tider et Jeriko, et Ai og et Gibeon som på alle måter prøver å sperre veien inn i Guds løfters land, Guds frelses land.

Det er en realitet når det gjelder å bli frelst for første gang, men også når det gjelder å bli bevart og nå frelst inn i det himmelske Kanaan.

Josva 9 gir oss også en undervisning i hvordan sjelefienden bruker en stillferdig og tillitsvekkende fremgangsmåte når Guds folk skal infiltreres, og han ønsker å sette sine tjenere inn blant Guds folk.

Gibeonittene var bosatt i Gibeon og tre andre byer, (v 17). En sterk fiende som andre folkegrupper i Kanaan forventet, ville gi Israel stor motstand og sikkert stoppe dem. Men de er listige. Ryktene om utgangen av Egypt og seirene over kongene på den andre siden av Jordan driver dem til en annen taktikk. De aner at mot Herren Israels Gud kan de ikke stå seg. Røyken har så vidt lagt seg over Jeriko og Ai! «da gikk de for sin del fram med list.» (v 4)

Akkurat som «løgneren» som spurte Eva i paradiset: «Har Gud virkelig sagt?» Temmelig likt han som så freidig taler til Jesus i ørkenen, «Er du Guds sønn så ...» - «Gjør slik og slik.» Sveikefullt prøver han å lure Jesus bort fra Guds vei gjennom tilsynelatende gode forslag.

Gibeonittene kom med slitte klær, sprukne vinsekker og tørt brød. Det var en gjennomført listig plan. De synlige «bevisene var så klare», (v 12-13). Og de snakket til og med om Israels Gud og seirene han hadde gitt sitt folk, (v 9-10).

Når «løgneren», den gamle slangen, slik angrep de første menneskene og selveste Messias med sine «gode forslag», kan jeg være ganske sikker på at han har sine «gode forslag» klare for meg i dag også! Eva og Adam gikk rett i fella. Jesus Kristus falt ikke, idet han svarte med Guds ord.

Hverken Josva eller høvdingene kom på å spørre Herren gjennom ypperstepresten. Høvdingene var klar over faren, for de sier rett ut: «kanskje bor dere midt iblant oss!», (v 22). Årvåkenheten var det ikke noe i veien

med, men tilliten til egen dømmekraft ødela allikevel alt!

«Da tok mennene og smakte på nistematen deres. Men Herren spurte de ikke til råds.» (Jos 9:14)

Når vi følger «magefølelsen» eller det «vanlige», er det stor fare for at det er tidsånden og «denne verdens fyrste» som styrer valg og vurderinger. Men har vi for alvor spurt Herren:

Hva tenker du, Jesus, om dette?

Husk at magefølelsen slettes ikke alltid peker mot Golgata og det blod som renser fra all synd. Magefølelsen sier oftere: Nå må du ta deg sammen, så ikke du blir forlatt av Gud!

Så skulle vi heller søke råd i sannhetens ord, ja, søke råd hos ham som bærer navnet: «Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig far og Fredsfyrste» (Jes 9:6).

Alt annet vil få negative konsekvenser.

«Herren er god og rettviss, derfor lærer han syndere veien.» (Sal 25:8) Hverken Josva eller høvdingene valgte den gode del i denne saken, og derfor gikk det galt. Det ble inngått et fredsforbund med gibeonittene. Det ble avlagt ed på at disse kanaanererne skulle spares. En ed og et forbund som, uten at de visste det, var i strid med Guds ord:

«Når Herren din Gud gir dem i din vold, så du vinner over dem, skal du slå dem med bann. Du skal ikke gjøre pakt med dem og ikke vise dem nåde.» (5 Mos 7:2)

Hva skal en så gjøre når skaden er skjedd og ulykken er et faktum? Hva skal en gjøre om en ved svik og list er dratt inn i forhold som er imot Guds ord? Hva skal en gjøre med de løfter som er gitt?

Denne teksten lærer oss at gamle feiltrinn ikke kan rettes opp ved nye påfunn som bryter med Guds ord, selv om intensjonene er aldri så gode. Når den som blir bedratt lar magefølelsen råde, blir en selv snart en bedrager.

«Josva tilsa dem så fred og gjorde pakt med dem om at de skulle få leve, og menighetens høvdinge avla ed på dette. Men tre dager etter at de hadde sluttet pakt med dem, fikk de høre at de var naboene deres og bodde midt iblant dem.» (Jos 9:15-26)

Den som utsettes for bedrageri, blir så lett selv en bedrager og mener seg å ha rett til å gå bort fra sine løfter. Da erkjenner en ikke alvoret i at en selv ikke spurte Herren til råds, men bare stolte på sin egen dømmekraft. Kong Saul blir selve anskuelsesundervisningen av dette når han mange år seinere, i sin egen nidkjærhet, setter edsforbundet med gibeonittene til side og dreper noen av dem (2 Sam 21). Tørke og hungersnød ble Guds vekkende svar, flere år seinere under Davids regjeringstid!

«Men Israels barn slo dem ikke i hjel fordi menighetens høvdinge hadde sverget ved Herren, Israels Gud, og lovt dem fred. Da knurret hele menigheten mot høvdingene. Men alle høvdingene sa til hele menigheten: Vi har sverget ved Herren, Israels Gud, og lovt dem fred, og nå kan vi ikke legge hånd på dem.» (Jos 9:18-19)

Hva var grunnen til at Josva og høvdingene denne gangen sto ved sitt ord og ikke slo inn på en dårlig snarvei? Hva kan redde en bedratt kristen fra å hevne seg selv og ikke bli en bedrager?

Folket var nylig blitt omskåret ved Gilgal. Der veltet Gud av dem skammen fra Egypt,

(Jos 5:9). De hadde alle fått pakts-tegnet på sin egen kropp, nemlig det paktstegnet som vitnet om at Gud ville stå ved sine løfter til sitt folk og være trofast mot den pakt han hadde opprettet med dem. Kan det ha vært Guds pakttroskap som preget dem i denne beklemte situasjonen?

Vi finner en noe annerledes situasjon beskrevet i Heb 10:34. Men den er allikevel sammenlignbar:

«For også fangene hadde dere medlidenskap med. Og dere fant dere med glede i at deres eiendeler ble røvet fra dere, for dere visste at dere hadde en bedre eiendom, som varer ved.»

Her var de troende utsatt for tyveri, antagelig i forbindelse med vitnetjeneste blant fanger. Men himmelhåpet hadde på forhånd preget dem i så stor grad at de fortsatte sin tjeneste, og de unnvek å falle i fristelsen til å gi opp hele arbeidet.

Stefanus var også så grepet av synet på Menneskesønnen som sto ved Guds høye hånd at han under steiningen utbryter: «Herre tilregn dem ikke denne synden.»

Vår medfødte rettferdighetssans og magesfølelse ville aldri gjort som i de to nevnte eksemplene. Men under påvirkning av Guds pakttroskap, himmelens kommende realitet og den levende stedfortrederen i himmelen, kommer alle saker i et nytt lys, og Jesu Kristi sinnelag bryter frem. Dette er ikke bare drømmer og ønsketenkning, men levende realiteter der nåden stadig er virksom i et menneskes liv.

Når skaden først var skjedd og edsforbundet med gibeonittene opprettet, var det ikke til å unngå at de hadde en ekstra fare og fristelse inne i sitt nye land. Her kunne de

ikke bare leve videre som om ingen ting var hendt. Mange kristne har dessverre gjort det samme, med den følge at de seinere i livet påvirkes, styres og forføres av «gibeonittene» de ikke lovlig kan bli kvitt i sitt liv.

Her er kristne som i god tro har giftet seg med en ektefelle som seinere viste seg ikke å være en troende.

Her er kristne som mot bedre vitende giftet seg med en ektefelle som det på forhånd lyste mange røde varsellys over.

I begge tilfeller er en bundet til ekteskaps-pakten, inntil døden skiller dere ad. Det er din ektemann/ektehustru, som du skal elske og ære og ønske godt for uten unntak.

Men du skal allikevel ikke la det dra deg bort fra troskapen mot Herren og den smale vei mot himmelen. Det samme gjelder andre vanskelige og vonde forhold som tynger tilværelsen og som du ikke kan bli kvitt uten å bryte med Guds gode vilje.

Hva gjorde så Josva i sin situasjon?

«Men Josva gjorde dem samme dag til vedhoggere og vannbærere for menigheten og for Herrens alter, på det sted han ville utvelge seg, og det har de vært til denne dag.» (Jos 9:27)

Du skal altså la Jesus (Josva) gjøre dine

«gibeonitter» til «vedhoggere og vannbærere», som skal tjene deg i din daglige gudstjeneste. La Jesus få omgjøre disse stadige farer og trusler i ditt liv til noe som tjener deg og driver deg til kontinuerlig påkallelse av hans navn!

I Paulus sitt liv var det en Satans engel som stadig slo ham. Denne engelen var ond og hadde ikke gode hensikter, men Jesus gjorde engelen til en vedhugger og vannbærer i Paulus' liv, så han ikke skulle bli hovmodig over sine store åpenbaringer.

«Og for at jeg ikke skal opphøye meg av de overmåte store åpenbaringer, har jeg fått en

torn i kjødet, en Satans engel som skal slå meg, for at jeg ikke skal opphøye meg. Om denne bad jeg Herren tre ganger at den måtte vike fra meg. Men han sa til meg: Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpeligheit. Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpeligheit, for at Kristi kraft kan bo i meg.» (2Kor 12:7-9)

La derfor ikke mismotet, irritasjonen og de stadige onde stikk, styre deg bort i evig mørke og fortvilelse, men omgjør disse bekymringene til bønneemner for himmelens trone. Lukk opp nøden for Jesus, han vil selv stige inn i den.

L&E

SOMMERENS LEIRER

21. - 23. juni:
Barneleir på Fossnes
(for barn til og med 3. klasse)

21. - 23. juni:
Yngresleir på Heisetra, Sandefjord
(for 4.-7. klasse)

21. - 23. juni:
Ungdomsleir på Trettenes v/Farris
(fra 8. klasse og oppover)

10. - 14. juli:
Sommersamling på Fossnes m/årsmøte

8. - 11. august:
Stevne på Laberget

Se mer info om program og påmelding til sommerens leirer på www.nll.no!

MØTEKALENDER

M AI

7. - 9. Tørvikbygd
Ingar Gangås

18. - 19. Langli (pinsestevne)
Martin Fjære

18. - 20. Skjæveland
(pinsemøter)
Lars Fossdal

18. - 20. Steinsdalen
(pinsemøter)
Reidar Heian

19. - 20. Mosvik
(pinsemøter)
Finn-Widar Knutzen

19. Fossnes*
Curt Westman

24. - 26. Elverum, Engerdal
og Rena
Lars Fredrik Ellingsen

24. - 26. Seimfoss
Martin Fjære og Steinar Guddal

JUNI

1. - 2. Årnes
*Martin Fjære og
Steinar Guddal*

2. Fossnes*
Fredrik Thorbjørnsen

4. - 9. Ørsta
*Martin Fjære og
Steinar Guddal*

6. - 30. Bolivia (Bibelkurs i
Sucre)
Ingar og Marit Gangås

8. - 9. Langli
Curt Westman

16. Fossnes*
Reidar Heian

29. - 30. Frøyland
Martin Fjære

30. Randaberg
Martin Fjære

JULI

1. -5. Bolivia (Bibelkurs i
Sucre)
Ingar og Marit Gangås

5. -7. Teltmøter, Koppang
*Jostein Brennsæter, Steinar
Guddal og Jakob Knutzen*

7. Fossnes*
Lars Fredrik Ellingsen

AUGUST

4. Fossnes*
Curt Westman

17. - 18. Åpningshelg Fossnes
(18.*)
Steinar Guddal

18. Årnes
Per Bergene Holm

21. - 25. Fogn
*John Peder Samdal og Jakob
Knutzen*

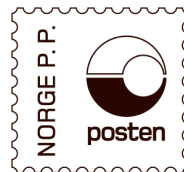
23. - 25. Elverum, Engerdal
og Rena
Martin Fjære

28. - 1.9 Gyland/Sira
Sigbjørn Agnalt

*Det var flere feil i oversikten over
arrangementene i 2024 som kom i
januarnummeret.*

*Sjekk derfor oppdatert årsoversikt
for alle større arrangement med
talere som du finner på:*

nll.no/storre-arrangementer/

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikens vei 3,
3243 Kodal

ER DU FØDT PÅ NY?

Av Carl Olof Rosenius

«Men alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn.» (Joh 1:12)

De som gjennom troen er Guds barn, er de som er født av Gud.

Denne sannheten må vi innprente dypt i vårt sinn. Den som skal se Guds rike, og som et Guds barn leve evig sammen med ham, må være født av Gud.

Før syndefallet bodde det gudommelige livet i mennesket, og det var tapet av dette Gud særlig siktet til da han sa: «Den dagen du eter av det, skal du visselig dø.» (1Mos 2:17) Dette guddommelige livet må nå bli gitt oss tilbake gjennom en ny fødsel av Ånden. Jesus sa uttrykkelig: «Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» (Joh 3:3)

Guds rike gis oss av bare nåde – den sannheten står fast – men den som ikke er blitt født av Gud, er uskicket til å eie det og nyte dets goder. Den sanne Gud er en hellig Gud. Et urent og vanhellig vesen vil pines og fortæres i hans nærhet. Den som skal kunne nyte saligheten i samfunn med Gud, må ha en natur beslektet med Gud, et nytt menneske, skapt i Guds bilde.

«Kjødets attrå er jo fiendskap mot Gud.» (Rom 8:7) Det passer ikke inn i hans nærhet en eneste dag, langt mindre en evighet lang. Derfor sier Jesus: «Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Dere må bli født på ny!» (Joh 3:7) Det som er født av kjødet er kjød. Ingen kan se Guds rike dersom han ikke blir født på ny. Og her sier Johannes: «De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, ... men av Gud.»

Hos Peter (1Pet 1:23) leser vi: «For dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir.» Og hos Paulus (Gal 6:15): «For det som betyr noe, er verken å være omskåret eller uomskåret, men å være en ny skapning.»

Hvem skulle vi vel tro i dette så viktige spørsmålet om ikke Kristus selv og apostlene hans? De slår med en munn fast at mennesket må bli født på ny og få del i guddommelig natur, hvis det skal komme inn i Guds rike.

Hvordan kan du da gå evigheten i møte uten å være deg bevisst om du har opplevd den nye fødsel?

*Samlede skrifter (DK), II bind.
Til norsk ved red.*